

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobců: **a) K. S. G., b) nezl. K. N. G.**, zastoupeni JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem se sídlem Šafaříkova 666/9, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2024, čj. OAM-735/ZA-ZA11-HA10-2024, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 11. 2024, čj. 32 Az 8/2024-53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobců JUDr. Ing. Jiřímu Špeldovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **9 728,40 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto usnesení žalovaný shledal žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany nepřípustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) tohoto zákona zastavil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podali žalobci žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který shora uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. Podle krajského soudu žalobci

neuvodli v řízení o opakované žádosti žádné nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalobci uváděné nové důvody [úmrtí otce žalobkyně a) a s tím spojená ztráta ekonomického zázemí v zemi původu, spory se zbytkem rodiny, nepřijetí žalobkyně a) jako samoživitelky s nemanželským dítětem společností] nespádají pod azylově relevantní důvody podle § 12 až § 14b zákona o azylu. Žalovaný se ve svém rozhodnutí zabýval i tvrzenou nedostatečnou pomocí ze strany země původu samoživitelům.

[3] Proti tomuto rozsudku podali žalobci (stěžovatelé) kasační stížnost. Stěžovatelé za skutečnost, která představuje zásadní změnu oproti předchozí žádosti, považují smrt otce stěžovatelky a), na základě které zaniklo sociální i ekonomické zázemí stěžovatelů v zemi původu. Žalovaný také nijak nezohlednil situaci stěžovatelů při návratu do země původu, hlavně ve vztahu ke stěžovateli b). Stěžovatel b) je nezletilý, s jeho otcem nejsou stěžovatelé v kontaktu a také odmítá plnit vyživovací povinnost. Stěžovatelka a) s ohledem na věk stěžovatele b) nemůže pracovat. Pomoc, kterou by stěžovatelé v zemi původu mohli obdržet, je naprosto nedostačující. Zmíněnými námitkami se žalovaný nezabýval, i když na ně stěžovatelé poukázali již při podání žádosti o mezinárodní ochranu.

[4] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil se závěry krajského soudu.

II. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[6] Kasační stížnost není přijatelná.

[7] K otázce přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu a podmínkám jejího věcného projednání již existuje ustálená judikatura. Z ní plyne, že pro přípustnost opakovaných žádostí je třeba, aby v konkrétním případě existovaly „*nové skutečnosti nebo zjištění*“, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Smyslem je na jedné straně umožnit nové posouzení v případech, kdy nové skutečnosti nebo zjištění mohou vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na druhé straně zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (rozsudek NSS z 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009-65 či z 27. 3. 2020, čj. 5 Azs 325/2019-16, č. 4012/2020 Sb. NSS). Institut opakované žádosti tudíž neslouží k doplňování předchozí žádosti ani ke zhojení nevyužití opravných prostředků proti meritornímu přezkoumání. Věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „*kteřou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté*“ (rozsudek NSS z 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009-65).

pokračování

[8] K danému případu je třeba uvést, že žalovaný o opakované žádosti stěžovatelů věcně nerozhodoval, nýbrž ji posoudil jako nepřipustnou a řízení o ní zastavil. V případě žaloby proti rozhodnutí o nepřipustné opakované žádosti může soud zkoumat jen to, zda je závěr správního orgánu o nepřipustnosti opakované žádosti správný a zda je náležitě odůvodněno, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany (rozsudek rozšířeného senátu NSS z 6. 3. 2012, čj. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS, bod 19).

[9] Novou skutečností má podle stěžovatelů být úmrtí otce stěžovatelky a), čímž došlo k zániku sociálního a ekonomického zázemí stěžovatelů v zemi původu. Stěžovatelka jako samoživitelka tak bude čelit ekonomickým obtížím. Úvaha žalovaného i krajského soudu, že tato skutečnost není relevantní ve smyslu § 12 až 14b zákona o azylu, je v souladu se setrvalou judikaturou Nejvyššího správního soudu (usnesení NSS z 9. 1. 2025, čj. 7 Azs 332/2024-15, bod 9 a zde odkazovaná judikatura, či z 21. 1. 2025, čj. 1 Azs 286/2024-28, bod 11).

[10] Kasační argumentace tak podle Nejvyššího správního soudu nezakládá přijatelnost kasační stížnosti. Kasační stížnost nevyvolává otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny nebo byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon. Nejedná se ani o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelů. Krajský soud naopak posoudil případ v souladu s ustálenou judikaturou, od níž Nejvyšší správní soud neshledal důvod se odchýlit.

III. Závěr a náklady řízení

[11] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[12] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu NSS z 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 53, a usnesení NSS z 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatelé nebyli ve věci úspěšní, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[13] Nejvyšší správní soud rozhodl též o odměně a náhradě hotových výdajů zástupce stěžovatelů JUDr. Ing. Jiřího Špeldy, advokáta, který jim byl ustanoven usnesením krajského soudu z 27. 9. 2024, čj. 32 Az 8/2024-20. Podle § 35 odst. 10 část věty první za

středníkem s. ř. s. platí v takovém případě hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného zástupce stát.

[14] Ustanovenému zástupci se podle § 35 odst. 10 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d), § 11 odst. 2 písm. a) ve spojení s odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném do 31. 12. 2024 (advokátní tarif), přiznává odměna za zastupování za jeden úkon právní služby spočívající v podání kasační stížnosti a půl úkon za návrh na přiznání odkladného účinku. Odměna advokáta tedy činí v dané věci 1,5 x 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], tj. 4 650 Kč. Jelikož šlo o společný úkon při zastupování dvou osob, náleží ustanovenému zástupci podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu za každou osobu odměna snížená o 20 %, tedy celkem částka 7 440 Kč. Pokud jde o náhradu hotových výdajů ustanoveného zástupce, ta je stanovena paušálně v § 13 odst. 4 advokátního tarifu, a to ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Ačkoli ustanovený zástupce zastupoval dvě osoby, přiznal soud paušální náhradu pouze za dva úkony, neboť za nezletilého stěžovatele s ohledem na jeho věk může komunikovat se zástupcem pouze jeho zákonná zástupkyně, tedy stěžovatelka a). Jelikož zástupce stěžovatele je plátcem DPH, zvyšuje se tato částka o 21% sazbu této daně, tj. o 1 688,40 Kč. Výše celkové odměny ustanoveného zástupce a náhrady hotových výdajů proto činí 9 728,40 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. ledna 2025

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu